

De weersverwachting voor de tocht naar Sicilië is gunstig, een 3-5 Bft uit N-NO richting, halve- tot bakstag wind. We hebben de high aspectfok op de rol gezet ipv de grote genua. We kunnen dan indien nodig scherper aan de wind zeilen.

Er staat om 8 uur 's ochtends als we op de motor de Vlighobaai uit tuffen nauwelijks wind. Na ronding van Levkas' zuidkaap kunnen we de hele tijd $\pm 250^\circ$ sturen naar Syracuse. Om 12 uur worden de zeilen eindelijk gehesen en de motor afgezet. Er daalt een weldadige stilte neer op de Zeezwaluw. Het is nu genieten van zon, zee en wind, geen schip in de buurt en relaxt, zeilen we met halve wind richting doel.

Weersverwachtingen uit de kristallen bol

Vandaag ondervinden we weer eens waarom weersites op internet/navtex/marifoon het over "*verwachtingen of voorspellingen*" hebben.

De wind krimpt van de huidige en voorspelde NO-N richting, langzaam naar NW-W en neemt toe tot 6 Bft, in vlagen zelfs 7. Hoe verder we uit de kust van Griekenland komen, hoe hoger en onrustiger de golven worden. Ze komen helemaal uit de Adriatische Zee denderen, waar de hele dag al een 7-8 Bft blaast. Aangezien er geen landmassa of eiland meer tussen zit die de deining afremt, bouwen de golven zich flink op.

Deze hoge golven knallen vervolgens dwars op de Zeezwaluw. Om 17 uur gaat het 1ste rif in het grootzeil en even later volgt het 2de. De fok rollen we gelijk ook maar een paar slagen in. Nu de wind meer uit het westen waait, komen uit die richting ook golven, waardoor de Zeezwaluw regelmatig vervelende kruisdeining krijgt te verwerken. Erg comfortabel is dit golvenrommeltje niet zoals jullie begrijpen! Zodra we voor de wind weglopen, wordt het een stuk rustiger aanboord. De bewegingen van de boot zijn veel soepeler zodra de golven meer van achteren komen. Ook de wind is gevoelsmatig minder hard. Op de "rustiger" Zeezwaluw is het tijd voor de gezamenlijke avond hap. Als we echter het cardanisch opgehangen fornuis nog steeds zien dansen en stuiteren, nodigt dat niet uit om de tevoren klaargemaakte [zuurkool goulash](#) op te warmen. Niet alleen uit veiligheidsoverwegingen maar ook omdat binnen vertoeven, de maag in opstand doet komen. We scheppen snel wat koude prut op ons bordje om die in de kuip te eten. Al etend, overtuigen we elkaar ervan dat koude zuurkool goulash ook heel goed smaakt.... in elk geval vult het onze knorrende magen.

Rustige aankomst in bekende wateren

De harde wind blijft de hele nacht doorstaan waardoor er van slapen niet veel komt. Om de beurt rusten we op de kuipbanken of sturen een uurtje met de hand. Op geleide van de grote golven kunnen we dan afvallen of opsturen.

Pas in de loop van de ochtend neemt de wind af en ruimt weer naar het noorden. De rechtstreekse koers naar Syracuse wordt weer opgepakt. Om half elf kan het 2de rif eruit en een paar uur later varen we weer onder vol zeil.

Om 6 uur eten we het restant van de zuurkool. Dit keer opgewarmd en we constateren dat het warm toch beter smaakt dan als koude hap!

Twee uurtjes later wordt boven ons de windknop op "uit" gezet en de wind is ineens helemaal op, ongelooflijk zoals dat in de Middellandse Zee gaat. De zeilen gaan omlaag en de motor aan. Op de motor varen in oude deining, is niet favoriet bij ons.

Lucht foto van Syracuse

Nu vinden we het heerlijk en kunnen rustig slapen en bijkomen van de afgelopen 24 uur. Al hobbelen op de nog steeds onrustige zee komen we gedurende de nacht steeds dichterbij onze bestemming. De 3de en laatste dag waait het 5-10 kn en al motorsailend bereiken we in de middag van 8 augustus de baai van Syracuse. De oude maar nog goed te gebruiken Italiaanse groetvlag hangt al in het want en om half 5 valt het anker in de redelijk drukke baai van Porto Grande. Onder het genot van een aankomstdrankje, absorberen we de Siciliaanse sfeer, morgen gaan we uitgerust op ontdekkingsstocht.

Syracusa zeebanket en winkelen

De volgende morgen na de te waterlating van het rubbertje, doen we een rondje oude stad van Syracuse. Bij het toeristinformatiecentrum halen we een stadsk kaart en bij AVIS-autoverhuur informeren we nog even wat een dag autohuur moet kosten.

Zonder blikken of blozen vertelt de dame ons dat we voor € 180,= een leuk autootje kunnen huren. Niet dus, het wordt gewoon een ritje met bus of trein naar Catania. Op de plattegrond zien we dat zowel bus- als treinstation vlakbij de plek is, waar we ons rubbertje vastmaken als we de stad in gaan, perfect.

Syracuse is in 3 jaar niet veel veranderd en we lopen bijna blind naar de markt met verse spulletjes.

Groente- en fruitmarkt in Syracuse

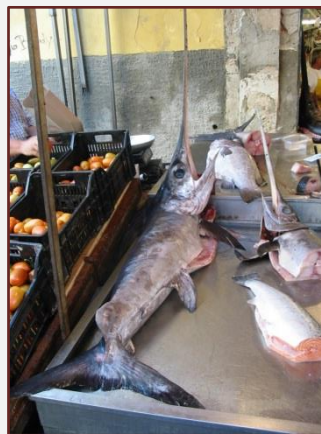

Syracuse groente- en fruitmarkt

Groente en fruit is er in overvloed en vele malen verser dan in Griekenland. Er staan veel kramen met verse vis maar zonder probleem vinden we "onze" kraam waar ze nog steeds de grote verse zeetong verkopen voor €8,=/kg omdat Italianen niet van ongeschubde vis houden. We kunnen het weer niet laten en kopen een kilootje van dit goddelijke zeebanket.

De vismarkt in Syracuse

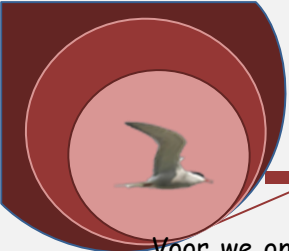

Grote en kleine visjes...

De zelfgebakken zeetong, een stokbroodje en een glaasje heuse Siciliaanse wijn maken ons avondmaal tot een waar feest.

Er volgen nog meer van deze maaltijden

.....

Voor we ons verder op Syracuse kunnen richten, moeten we eerst onze nieuwe paspoorten aanvragen bij het Nederlandse Consulaat in Catania.

* Uiteindelijk heeft deze hele paspoort-procedure ons 5 weken gekost. Het wel en wee van het verkrijgen van onze paspoorten is een verhaal apart en te lezen in "[Paspoort Perikelen](#)"

Tijdens het wachten op de nieuwe paspoorten in Syracuse benutten we de tijd om de dingen te doen die we ons voorgenomen hadden toen Syracuse op de lijst van opnieuw te bezoeken steden terecht kwam. We verkennen de stad en wandelen in andere delen dan de vorige keer. Vooral de oude stad die gebouwd is op de uiterste landpunt is erg interessant en leuk. Alle smalle, kronkelige straatjes lijken altijd weer aan het water uit te komen.

Het lukt ons echter ook hier niet om de spullen voor de boot te kopen die al zolang op ons wensenlijstje staan. De meeste watersportwinkels zijn gesloten in verband met de zomervakantie. Het zit dus niet mee. Ook niet met vrije Wi-Fi-signalen en internetcafés. Geen Wi-Fi en slechts 1 internetcafé. Gevolg, E-mails beantwoorden is veel trager dan iedereen van ons gewend is. De traagheid komt mede door de hitte van 35°C en meer, zodat het voorbereiden van mailtjes aanboord, een lagere prioriteit heeft gekregen.

De dagen vullen zich verder ongemerkt met huishoudelijke klussen en neuzelzaken die meer tijd nemen op een boot omdat we eerst met het rubbertje naar de wal moeten. De middag reserveren we voor de siësta (vreselijk hè). 's Avonds komen we weer tot leven voor een koele duik en om te koken in de nog steeds warme boot.

Onverwacht weerzien

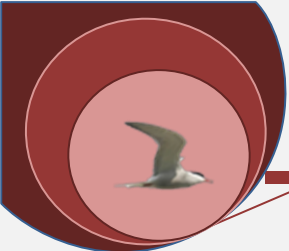
Nadat we al 2 weekjes in de baai liggen, komt er een schip met Nederlandse vlag de baai in, net als we bij ons rubbertje terugkomen. We moeten met ons rubbertje recht tegen een 5 Bft invaren en trekken daarom voor we de terugtocht aanvaarden, onze bovenkleding uit. Half naakt zitten we al in ons bootje, als we ineens de Nederlandse boot herkennen. Het is de "SY Aquamarijn" met de Benning-5 aanboord. We herkennen haar door de kenmerkende gele optimist die omgekeerd op het voordek ligt. Enthousiast varen we richting Aquamarijn. Alsnog worden we helemaal nat, maar dat mag de pret van het weerzien niet drukken. Iedereen is enthousiast en we spreken af dat we op de Aquamarijn komen borrelen zodra hun anker er goed in zit en de wind wat is afgenomen. We beloven dan beter gekleed te zijn. Het borrelen en bijkletsen moet echter wachten, de wind neemt nl niet af, maar wakkert aan tot een dikke 6. Een goede test voor hun anker!

We verheugen ons op het weerzien want Petra, Ton en kinderen zagen we voor het laatst in Rodos, waar ze ons uitzwaaiden na de winterstop. De volgende dag kletsen we gezellig bij. De Aquamarijn blijft ook een poosje in de baai liggen. We doen veel samen en zien elkaar regelmatig. De kinderen van de Aquamarijn, die aan boord verantwoordelijk zijn voor het vullen van de watertanks, komen regelmatig onze jerrycans lenen. Ze kunnen dan 140L water in een keer meenemen en hoeven niet zo vaak met het bijbootje op en neer, voor de tank vol is. Voor het lenen van onze jerrycans, vullen ze ook de watertanks van de Zeezwaluw op en komen dan gelijk even aanboord buurten. De limonade en de mini-marsjes/nuts vinden dan gretige aftrek!

De Franse slag

We vervelen ons beslist niet in Syracuse. De ankerplaats is een komen en gaan van boten, grote en kleine, mooie en lelijke. Sommige plonzen hun anker bij aankomst wel erg achteloos in het water en springen binnen 5 minuten in de dinghy om te stappen.

Bij het opsteken van de middagwind is het dan even afwachten of er een schip gaat krabben.

Op een dag met een onverwachte harde vlaggerige wind, horen we getoeter.

Een Zwitserse zeilboot geeft een attentiesignaal voor zijn Franse buurboot. Zijn anker krabt en hij drijft over de ankerplaats. Er volgt geen reactie op het getoeter maar er snellen wel van 4 kanten dinghy's naar de Fransoos om het schip te stoppen.

Hij drijft recht op de Aquamarijn af! Met 3 duwende dinghy's zorgen we ervoor dat hij keurig achter hen langs gaat. Nog een paar honderd meter en dan zal het schip de basaltblokken bereiken

Riens en Max van de Nederlandse "SY Axel" klimmen aanboord van de onbemande Franse boot met de bedoeling meer ketting te steken, zodat het anker weer zal houden.

De dinghy's proberen hem vrij te houden van de rotsen. De ketting is net vrij om uit te vieren, als een grote dinghy aankomt die de reddingsoperatie verder alleen wil regelen. Hij maakt een lijntje vast en trekt de Fransoos terug de baai in. Riens en Max houden het op dat moment voor gezien en stappen ieder weer in hun eigen bevrouwde bootje.

Ge4en varen we naar de "SY Axel" en drinken een drankje op "onze" reddingsactie. Intussen wordt de Franse boot een paar honderd meter verder ten anker gelegd. Pas om 8 uur 's avonds komt de Fransman bij zijn bootje aan en verdwijnt direct onderdeks. We zien hem pas de volgende morgen weer als hij vertrekt. Hij weet niet hoe gelukkig hij is dat hij zijn boot nog drijvend teruggevonden heeft.....

Syracuse baai wordt verboden gebied

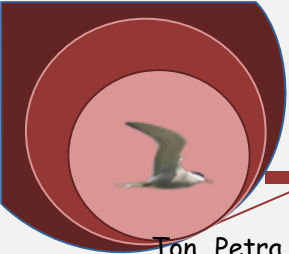
Op donderdag 10 september om 11 uur 's ochtends komt de Guarda Costiera ons informeren over de Internationale Power Boat races die het komende weekend in de baai zullen plaatsvinden. Alle geankerde schepen moeten vanavond 8 uur, maar uiterlijk vrijdagmorgen 8 uur de baai verlaten hebben.

De baai uit of de marina in (à €100/n). Wij kiezen ervoor om weg te gaan, hoewel dit onverwachte vertrek op korte termijn nog wat voeten in de aarde heeft...

De kinderen van de Aquamarijn gaan water halen voor beide schepen, dat is een zorg minder voor ons. Wij gaan de schroef schoonmaken, die enorm is aangegroeid met koraalworm. Als we duiken blijkt ie 5x de normale dikte te hebben. Riens gaat te water en krabt het meeste weg van schroef, schroefas en roer. Nog snel per bootje de laatste boodschappen inslaan, waarna het rubbertje aan dek wordt gehesen.

Die ook is aangegroeid met een 1 cm dikke laag van koraalworm en gooseneck barnacles. Het kost ons 2 uur om alles te verwijderen, daarna wordt het dek schoongespoeld en het voorzeil op de rol gezet. Nu binnen alles nog zeevast zetten en we zijn gereed. Intussen is het 6 uur 's middags en we hebben geen zin meer om nog te vertrekken. We benutten de laatste vertrekoptie. De baai uit voor 8 uur de volgende morgen.

Ton, Petra en de kinderen van de Aquamarijn vertrekken nog wel en komen langs om gedag te zeggen voor zij in het donker naar Malta vertrekken. In het eerste ochtendlicht, vertrekken we uit Syracuse. Eerder dan gewild en helaas zonder de nieuwe felbegeerde paspoorten.

Daghoppen naar Licata

We zeilen in rustige daghopjes via de ankerplaatsen [Porto Palo](#) (zuidoostkaap) en [Pozzallo](#) naar [Licata](#). Op onze eerdere bustochten vanuit Syracuse zagen we dat er een busverbinding tussen Catania en Licata is. Licata is dus een goed wachtalternatief voor de paspoort exercitie.

3 jaar geleden waren we ook in Licata en lagen aan de Marina kade op het eind van de binnenhaven pier. Voor 1 pot Calvé pindakaas kregen we flinke korting op de ligprijs van de Duitse havenmester. Nu is de kade leeg, verlopen en geen havenmeester te zien. Maar goed ook want de Calvé pindakaas is op!

In de buurt van de vuurtoren en beschermd door de buitenste havenpiëren, is een ruime ankerbaai. Volgens de Heikel-pilot zou de baai open naar het zuiden zijn, maar er liggen nu 2 kleine piertjes voor de ingang en is dus tegen alle windrichtingen beschut. We zoeken een mooi plekje in de compleet lege baai!

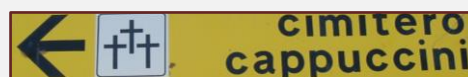
De Zeezwaluw alleen in de ankerbaai van Licata

De doden wonen mooi

Licata is bij de eerste aanblik een sloom stadje. Na uitgebreid verkennen blijken toch alle noodzakelijke winkels en internetcafés aanwezig. Het stadje is langs de haven vlak, maar heeft kronkelige smalle, soms steil oplopende straatjes landinwaarts. Gedurende de ontdekkingstochten beginnen we de stad en haar vriendelijke inwoners steeds meer te waarderen.

Waar direct je oog op valt vanaf de ankerplaats, is de barokke begraafplaats langs de steile helling. Het lijken allemaal kleine huisjes en op een mooie zonnige dag wandelen we naar deze hooggelegen plek.

Het kapucijner kerkhof van Licata

Nog nooit hebben we een dergelijke begraafplaats met mausolea gezien. Het is een Kapucijner begraafplaats en ziet er onwerkelijk en apart uit. Het zijn allemaal familiegraven en foto's van de overledenen tooien de grafstenen.

Redelijk gewone graven

De enorme mausolea

Er is geen plekje meer vrij en zelfs in de buitenmuren zijn "familie-stapelgraven". We dwalen tussen de met Piëta's versierde tombes door en hebben ondertussen een magnifiek uitzicht over de haven.

We

Castel San Angelo

zijn al aardig hoog ten opzichte van het zeeniveau, maar gaan nog een stukje hoger.

Op het hoogste punt van de berg ligt een oud fort, het Castel San Angelo, dat

onze nieuwsgierigheid wekt. De historie van dit Castel gaat aan ons voorbij omdat de uitleg alleen in het Italiaans is, maar op de muren van het fort hebben we een grandioos uitzicht over de baai.

Stapelen

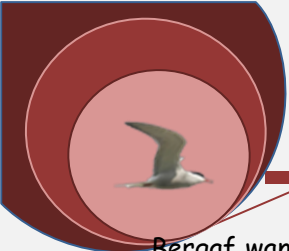
Vanaf hoogste punt op Castel San Angelo een schitterend uitzicht over de haven van Licata

Een schitterend uitzicht over de stad Licata

Aan de achterkant van het fort genieten we van een schitterend uitzicht over de stad Licata en het dal waarin het ligt.

Bergaf wandelen we via een steil geitenpaadje die ons langs een klein oud kerkje voert voor we weer in het bruisende stadshart terecht komen.

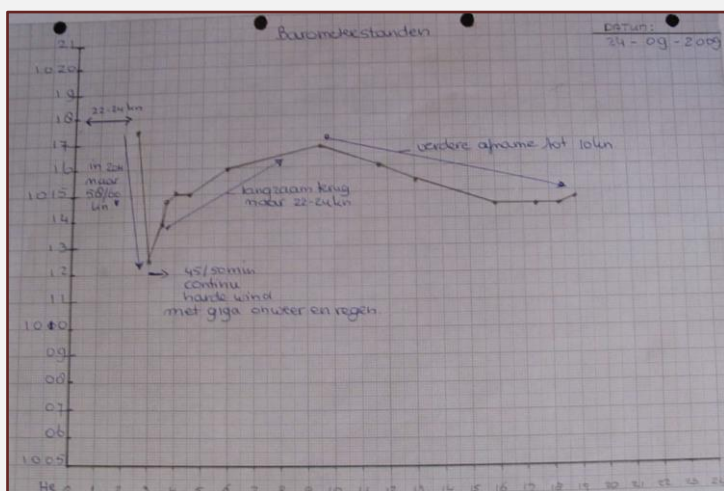
Razende storm

Regelmatig hebben we voor een dag of 2 burens op de ankerplaats. Het zijn schepen die van en naar hun winterplek varen maar waar we weinig tot geen contact mee hebben.

Op een winderige dag als Ineke alleen met het rubbertje naar de stad gaat, ligt er een Nederlandse boot aan de kade, het blijkt de Aquamarijn die net uit Malta is gearriveerd! Snel even buurten. De kade ligt met zuidenwind aan lagerwal en aangezien er voor vannacht een zuiderstorm voorspelt is, zeilt de Aquamarijn niet verder maar verkast naar de ankerplek waar wij liggen.

In de loop van die dag bouwt de zuidenwind op tot 6 Bft en neemt in de avonduren onverminderd toe. 's Nachts om 1 uur worden we wakker van een hevige stortbui met venijnige windvlagen. Plotsklaps gaat het ankeralarm af en zien op de GPS dat we krabben. Dat is niet te geloven, 35m ketting in 4m diepte!

Ankerop is geen pretje in het holst van de nacht met stortregen en 36kn wind. Als een speer gaan we naar buiten, ankerop in de gierende wind is een wat moeizame en vochtige aangelegenheid, maar het

lukt ons. We kunnen de Aquamarijn omzeilen en laten het anker weer vallen op ruime afstand van hen. In 3,5m water geven we nu 45m ketting uit en het anker houdt. (goddank)

We blijven wakker want Riens ziet dat de barometer de laatste 20 minuten 5 punten is gezakt!!! We houden de barometer nu goed bij want er komt dus nog meer wind. In droge kleren, dit keer met de regenpakken aan, wachten we op wat komen gaat. Om 3 uur hebben we tussen de 58-60kn wind, het giert geweldig en

nog nooit hebben we zoveel wind gehad. Het water blijft redelijk vlak maar het schuim van de kleine kuifjes waait evenals de regen, horizontaal over de baai. De GPS houden we angstvallig in de gaten om bij onraad direct in actie te kunnen komen.

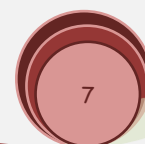
Een rubberen vlieger

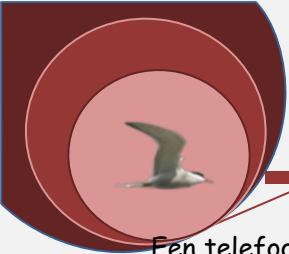
Ons rubbertje met buitenboordmotortje hangt zoals altijd op een ankerplaats, achter de boot. Nu zien we hem zwieren en stuiteren en vieren de lijn om de bewegingen te remmen. Het helpt niet en we korten het lijntje weer in. Het bootje aan dek halen is nu uitgesloten en even later zien we met lede ogen dat ons rubbertje het luchtruim kiest.

Het vliegt werkelijk achter de boot! De landing gaat niet goed, hij komt ondersteboven op het water neer. Een uur lang blijft het rubbertje ondersteboven achter de boot zwieren voor het in een heftige vlaag weer het luchtruim kiest en terugdraait. Tot onze stomme verbazing zit ons motortje er nog op. Na bijna 1,5 uur van 58-60 kn wind, neemt de wind langzaam af. Om 6 uur in de morgen is de wind tot een aanvaardbare 24kn afgenomen en we besluiten nog een paar uur te kooi te gaan.

De dag na de storm

Als we weer wakker en bij de mensen zijn, gaan we de schade van de storm maar eens opnemen. De hele boot zit onder een dikke zoutkorst, dat kan gemakkelijk worden verwijderd. Op de rotsen achter ons spotten we de opblaaskiel van het rubberbootje en de 12-L benzinetank.

Een telefoontje naar de Aquamarijn levert hulptroepen op! Gezamenlijk gaan we met hun dinghy onze op de rotsen liggende spullen verzamelen. We missen uiteindelijk alleen ons kleine pompje om water uit het bootje te pompen.

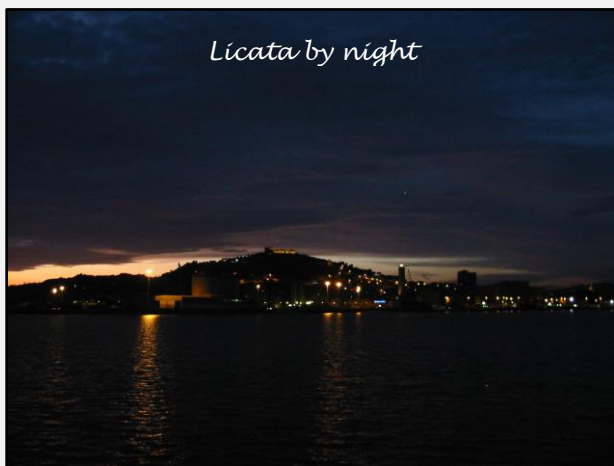
Van de ankerbal is alleen nog een stukje zwart plastic aan het vlaggenlijntje over. De in het want hangende windgenerator, levert geen ampères meer en we halen hem naar beneden. Bij het doormeten blijkt er kortsluiting in een kabel te zitten. Na reparatie doet de windgenerator het weer als een zonnetje.

Het buitenboordmotortje wordt aan dek gehesen en dokter Riens geeft hem een zoetwater douche en een volledige onderhoudsbeurt om alles schoon en zoutvrij te krijgen. Na een wat moeizame start loopt hij wel weer maar nog niet regelmatig. Er blijkt nog wat zeewater in de grote benzinetank te zitten. Zodra dat is verwijderd, loopt het motortje weer of er nooit een kite-vlucht met salto mortale is geweest!

Eigenlijk hebben we dus vreselijk veel geluk gehad en geen noemenswaardige restschade van de storm overgehouden. Ondanks dat duimen we dat we niet nogmaals zo'n storm meemaken en het rubbertje gaat nu standaard boven 5Bft aan dek.

Wachten op een weerwindow

Als het weer wat rustiger is, kunnen we eindelijk met Petra en Ton bijpraten. De kinderen zeilen in hun optimist in de baai en hebben het prima naar de zin.

Intussen halen we de 18de september onze paspoorten op in Catania. Niets staat een vertrek meer in de weg. Tijdens het wachten op een gunstig weerwindow, genieten we nog van mooie avondschemeringen en een paar flinke regen en onweersbuien met veel wind tijdens de overkomende depressies.

Begin oktober wordt er pas een gunstig 4-daags weerwindow voorspeld. Op 8 oktober om 9 uur verlaten we na ruim 3 weken Licata. Eindelijk zijn we op weg naar Sardinië!

— /) —